

**Continuació de l'article
«Històries de la vora del foc»
de la revista n.º 20**

SEGONA PART

Qui hagués vist la guineu en aquells moments després de la matança! Quina alegria; quatre formoses peces ben afanyades. Tant aviat ensumava l'una com l'altra; més, tot d'una es recordà de les últimes paraules del gall quan es moria: has quedat tancada al galliner. En aquells moments la ment se li enterbolí; aquella alegria quedà enfosquida o torbada. Tot seguit cuità a comprovar-ho; esllenguint-se tant com va poguer traspasà el finestró per on sortien les gallines i en el bon clar de la lluna comprovà que era veritat: la porta del corral estava tancada pel defora. La tanca quedava massa alta per saltar des de dintre; vinga donar voltes i més voltes pel corral sens veure un lloc per on poder saltar a l'altra banda, ni un estrip al reixat per poguer-se escapar. Aquell bé de Déu de menjar estès dintre el galliner i no poder-lo recollir al seu cau; quatre caps ben grossos i grassos i allà s'havien de quedar. Almenys pogués escapar jo, ella pensava; però ca, ni això. Per calmar el desesper es posà a jaure en un recó del corral a meditar el seu cas, però no veié cap solució per sortir de tant negre percanç. Passaven les hores; la pícara lluna semblava fer-li burletes. Deprés d'unes llargues hores aparegué l'alba pel llevant. Llavors la preocupació fou més gran; la seva vida perillava; es feria de dia, passaria algú per allà, tal volta un caçador, i seria tret segur.

Era tant l'atordiment que ni amb la claror del dia s'adonà que la porta sols estava lligada amb un cordill mig consumit que amb els seus queixals prou punxaguts amb un parell de

La mestressa entrant al galliner

dentellades l'hauria pogut trencar i quedar lliure; i encara tenia temps per recollir tant rica minestra. Però ca, quan un es deixa abatre per l'angoixa i l'estorament no s'és ningú. Prou ho experimentava la guineu en aquelles llargues hores esperant una mort segura.

Arribà el dia; el sol s'anava alçant i com era costum, aparegué la mestressa a donar el menjar a l'aviram i, no foren pocs els escarafalls al veure aquella estesa de bestiar mort dintre el galliner! Ni un cap viu; no sabia pas amb el que es trobava ni a què es podia atribuir; li semblava veure visions; fins i tot el gall; (el méu «gallet») era mort. Com ha pogut succeir això, pensava; serà la guineu, però el galliner estava tancat. Va pensar: serà que et vares deixar la porta del corral oberta; cal comprovar-ho, i així ho féu. Però si la primera sorpresa havia sigut forta no ho fou menys la segona al trobar-se amb la porta tancada i la guineu donat bots per dintre probant inútilment de sortir i escapar-se. No foren poques les malediccions i impropis que sortiren a raig de la boca de la mestressa. No atinava pas al que havia de fer: si entrar-hi amb un pal i

esclafar-li el cap, encara que temia que en podia rebre alguna mossegada i sortir-ne malament. Llavors després de vacillar uns moments se li acudí d'anar a trobar el millor caçador del poble que hi anés amb l'escopeta de dos canons, que allà seria tret segur; no s'escaparia pas; i després de morta posarla al mig de la plaça del poble amb un rètol al coll que digués: «per la meva gola i codícia aquí hem teniu bona i morta».

Però mentre això estava pensant s'enteleïà que la guineu estava tremolosa i la mirava amb els ulls peneditos com si volgués demanar perdó. Llavors, al veure que estava tan compungida i esllenguïda pel gran dejuni que havia fet, a la mestressa el cor se li espongí i pensà amb el gran valor de la llibertat; i que la guineu sols mata per poder-se alimentar, no com l'home que mata, a voltes per esport o per mala entranya. Llavors va pensar: quantes vegades no som més culpables nosaltres que aquests pobres animalons que la natura, per mà del Creador, ha posat a la terra per embellir-la i quasi sempre al servei de l'home, (no cal dir la infinitat de senyores que presumeixen amb la pell d'una

guineu) no obstant necessiten també d'ella per sobreviure i no sempre tenen la culpa que se'ls atribueix ja que ells obren per instint i no per maldat. Amb aquests nobles pensaments decidir obrir-li la porta mentre li engegava algun impropri perquè n'havia fet un gra massa; au, vé, mala guilla, no te'n menjaràs cap dels animals que has mort, no; veiam si un altre dia serà més astuta; no ho veus que la porta sols estava lligada amb un cordill mig consumit que amb les teves refinades dents sols amb una dentellada l'hauries tinguda oberta? Ves-te'n d'ací ben depressa i no t'acostis mai més.

No volgueu saber com va marxar al trobar-se amb la porta oberta; semblava un llampec mentre marxava feixes avall;

encara per això, abans de tombar l'última margera va girar el cap endarrera, no sé si d'agraïment per haver-la posada en llibertat o de recança per haver d'abandonar tanta vianda. Mentrestant la mestressa pensava: que en farem de tanta carn tota plegada; tantseval que fa poques hores que és morta aquesta aviram i solament és degollat; es pot ben aprofitar. Un cop netejat el ficaré al congelador i tindrem una gallina per cada diumenge, i el gall el guardarem per Nadal ja que bé el teniem destinat per aquella diada. Però quan les ficava al sac anava pensant: ja es ben fumut que la guineu no en pugui men-

jar; estava tant prima i hi havia posat tant de treball, al mateix temps que hi exposava la vida: algun cop hem mirava d'una manera que feia tanta compassió, rés, n'agafo una i li vaig a tirar rocal avall, i, amb la gana que deu tenir bé prou que la trobarà. Almenys que avui es pugui atipar per poder-se refer del sust i del tropell; i així ho féu tot seguit, sens pensar-s'hi un moment més.

Després es va carregar el sac amb les tres bèsties a dins i cap amunt mentre anava pensant: aniré a mercat i compraré una peça de reixat ben alt per tancar de nou el galliner i d'aquesta manera ja mai més ocurrirà semblant percaç al meu galliner.

Jordi SANGLAS

Esquivant la guineu